

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 251/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného C&T Advokáti s.r.o., Fedinova 3b, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 11C/51/2010-598 z 10. februára 2017, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co/119/2018-1181 z 26. januára 2022 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/52/2023 z 13. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu č. k. 11C/51/2010-598 z 10. februára 2017, rozsudkom krajského súdu č. k. 15Co/119/2018-1181 z 26. januára 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/52/2023 z 13. decembra (ďalej len „rozsudok dovolacieho súdu“). Navrhuje napadnutý rozsudok dovolacieho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, eventuálne zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok dovolacieho súdu a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Od krajského súdu žiada náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd viedol pod sp. zn. 11C/51/2010 konanie o určenie vlastníctva k špecifikovaným nehnuteľnostiam, v ktorom sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení jedného zo žalovaných subjektov.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že špecifikované nehnuteľnosti (ďalej len „pozemky“) nadobudol od [REDAKOVANÉ] (sťažovateľovi dovtedy neznámej osoby), ktorý vlastnícke právo k pozemkom nadobudol od [REDAKOVANÉ], ktorá ich predtým nadobudla od [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] nadobudol pozemky na základe konštitutívneho rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. j. 1240/99, zn. 940/01-10/J06 zo 6. júla 2001, právoplatného 25. júla 2001 (ďalej len „rozhodnutie“). Toto rozhodnutie nebolo nikdy zrušené. Rozhodnutím bol schválený projekt pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v záhradkárskej osade Tavaríkova osada schválený rozhodnutím OÚ BA PPLH Č. 681/01-10/J06 zo 16. mája 2001, ktorého vykonanie bolo nariadené rozhodnutím OÚ BA PPLH č. 851/01-10/J06 zo 14. júna 2001. Sťažovateľ uvádza, že pozemky odkúpil až 14 rokov po tom, ako ich na základe rozhodnutia nadobudol do vlastníctva pôvodný (prvý) vlastník [REDAKOVANÉ], pričom sťažovateľ bol ich v poradí 4. vlastníkom. Vlastnícke právo právneho predchodcu [REDAKOVANÉ] k pozemkom bolo riadne zapísané v katastri nehnuteľností a nebolo žiadnym spôsobom (ktorý by sa žalovaný v čase nadobudnutia vlastníckeho práva mohol objektívne dozvedieť) spochybnené.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 11C/51/2010-598 z 10. februára 2017 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou špecifikovaných nehnuteľností, a proti žalovaným jej priznal nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie založil na záveroch, podľa ktorých žalobkyňa nebola účastníčkou konania o pozemkových úpravách v záhradkárskej osade Tavaríkova osada v k. ú. [REDAKOVANÉ], pričom konštitutívne rozhodnutie sa na žalobkyňu nevzťahuje. Okresný súd poukázal na to, že Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa s výnimkou vydržania. Rozsudok vo vzťahu k sťažovateľovi odôvodnil tak, že *„vzhľadom na vzájomnú kolíziu ochrany dobrej viery nadobúdateľa - žalovaného - vo vzťahu k ochrane vlastníckeho práva pôvodnej vlastníčky - žalobkyne, žalovaný netvrdil a ani nepreukazoval také individuálne okolnosti konkrétneho prípadu, na základe ktorých by súd mohol na ne vo vzťahu k nároku žalobkyne prihliadnuť a preto žalobe v tejto časti vyhovel“*.

5. Krajský súd ako súd odvolací sa v napadnutom rozsudku v merite veci stotožnil v celom rozsahu s argumentáciou prvoinštančného súdu, pričom odmietol argumentáciu sťažovateľa, že žalobkyňa v zmysle zásady *„vigilantibus iura scripta sunt“* mala dbať o zachovanie svojich práv, napr. skontrolovať založenie listu vlastníctva po skončení dedičského konania v roku 1987, resp. preveriť právny stav svojho majetku. Odvolací súd ustálil, že skutočnosť, *„že by žalobkyňa bola účastníčkou konania pred okresným súdom (pozn., správne má byť úradom), nevyplýva ani z daných rozhodnutí“*. Súd preto dospel k záveru, že tieto námietky žalovaných by boli dôvodné, ak by okresný úrad so žalobkyňou ako účastníčkou konal. Krajský súd konštatoval, že ústavná ochrana práva vlastníť majetok patrí žalobkyni, správny orgán pri svojom postupe pochybil a výsledky dokazovania vylučujú dobromyseľnosť žalovaných. Odvolací súd uplatnil zásadu *„Nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“*, pričom poukázal na judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu, v zmysle ktorej sa zásada dobromyseľnosti nadobúdateľov uplatňuje iba výnimočne.

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktoré odôvodnil odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a porušením práva na spravodlivý proces [§ 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), § 420 písm. f) CSP].

7. Napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa zamietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov za „*nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené*“, keďže súdy nedali odpoveď na jeho podstatné a relevantné námietky.

9. Sťažovateľ poukazuje na to, že sa mu nedostalo predovšetkým odpovede na jeho prednesený podstatný argument týkajúci sa jeho dobromyseľnosti, na ktorú počas konania pred súdmi nižšej inštancie a aj pred najvyšším súdom výslovne a mnohonásobne poukazoval, a súdy sa tiež nevysporiadali s otázkou prípadného vydržania vlastníckeho práva vo vzťahu k sťažovateľovi.

10. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa nedostatočne odôvodnil odklon od vlastných rozhodnutí, ako aj rozhodnutia ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ poukazoval, pričom sa rigidne riadil pravidlom „*nemo plus iuris...*“ bez zohľadnenia dobromyseľnosti sťažovateľa a špecifických a individuálnych okolností jeho prípadu a neodlíšil ho od ostatných žalovaných.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

13. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

14. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej

sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ odvolanie skutočne podal, pričom o ňom rozhodol odvolací súd napadnutým rozsudkom krajského súdu.

15. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mohol podať dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom uplatnil oba dovolacie dôvody, teda podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzili vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a tiež dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom prípustnosť dovolania vyvodili z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

16. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti preskúmal dovolacie námietky sťažovateľa a zistil, že sa prekrývajú s argumentáciou sťažovateľa v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

17. Dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP nie je prípustné a dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci nie je dôvodné. Dovolanie sťažovateľa ako celok podľa § 448 CSP zamietol.

18. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa a právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa vo vzťahu k obom uplatneným dovolacím dôvodom vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať rozsudky okresného súdu a krajského súdu, pretože argumentácia ústavnej sťažnosti proti týmto rozhodnutiam je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu:

19. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

20. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

21. Sťažovateľ namietané porušenie označených práv odôvodňuje predovšetkým nedostatočným odôvodnením odklonu od vlastných rozhodnutí dovolacieho súdu, ako aj rozhodnutia ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ poukazoval, pričom najvyšší súd sa podľa jeho názoru rigidne riadil

pravidlom „*nemo plus iuris...*“ bez zohľadnenia dobromyseľnosti sťažovateľa a špecifických a individuálnych okolností jeho prípadu a neodlíšil ho od ostatných žalovaných.

22. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnutý dovolací rozsudok, ktorým najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľa, pričom zistil, že sťažovateľ uplatnil oba dovolacie dôvody, teda podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzil vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a tiež dovolací dôvod nesprávneho právneho poučenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom prípustnosť dovolania vyvodil z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

23. Z odôvodnenia dovolacieho rozsudku vyplýva, že dovolanie sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP nie je prípustné.

24. V súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého dovolacieho rozsudku, v ktorej najvyšší súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal pri jeho právnom posúdení. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku podľa názoru dovolacieho súdu výstižne a zrozumiteľne vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa vrátane argumentácie o nadobudnutí vlastníckeho práva k spornej parcele s poukazom na dobrú vieru jej nadobúdateľov, keď nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava a súdna prax umožňuje, pričom sám nenadobudol predmetnú nehnuteľnosť na základe absolútne neplatného právneho úkonu, ale na základe platnej kúpnej zmluvy ako v poradí štvrtý vlastník (body 24, 25.6 až 25.10 odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré všetky sa vo svojej podstate vzťahujú aj na sťažovateľa). Najvyšší súd poukázal na to, že odvolací súd sa výstižne a zrozumiteľne vysporiadal aj s otázkou prípadného vydržania vlastníckeho práva vo vzťahu k sťažovateľovi (body 22 až 24 napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s bodom 69 rozsudku okresného súdu). V kontexte s danou námietkou vo vzťahu k sťažovateľovi vyplýva ako základný nadobúdaci titul rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo 16. mája 2001, od ktorého právoplatnosti do podania žaloby neuplynula 10-ročná vydržacia doba, t. j. doba uchopenia držby spornej nehnuteľnosti od prvého vlastníka na základe daného titulu až po sťažovateľa, u všetkých bez ohľadu na ich dobromyseľnosť, čo vylučuje jej vydržanie už len z dôvodu neuplynutia vydržacej doby (bod 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu).

25. V reakcii na daný dovolací argument sťažovateľa dovolací súd konštatoval, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Sťažovateľ preto podľa dovolacieho súdu neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Najvyšší súd vo vzťahu k namietanému dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorého prípustnosť sťažovateľ vyvodil z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, predovšetkým uviedol, že, zohľadňujúc vlastnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (teda aj to, či je právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne) a tiež skutočnosť, že súčasná existencia predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP je bez ďalšieho z povahy

veci vylúčená (keďže určitá právna otázka nemôže byť dovolacím súdom riešená ustálene a zároveň ním byť riešená rozdielne), prípustnosť predmetného dovolania posudzoval iba z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom nastolenej právnej otázky, ktorá dovolacím súdom v čase rozhodovania odvolacieho súdu aj v čase podania dovolania bola rozhodovaná rozdielne.

27. Dovolací súd poukázal na to, že „... až donedávna existovali dve skupiny rozhodnutí najvyššieho súdu posudzujúce nastolenú právnu otázku, keď do prvej skupiny bolo možné zaradiť rozhodnutia zotrúvajúce na zásade *nemo plus iuris* a do druhej skupiny rozhodnutia, ktoré umožňovali prelomenie predmetnej zásady, keď práve závery vyslovené v náleze ústavného súdu zo dňa 20. apríla 2016, sp. zn. I. ÚS 239/2016 sa stali kľúčovými pre rozhodnutie napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, ktorého závery, dá sa uvažovať, že odmietavým spôsobom rozoberá žalovaný 9/ v dovolaní, pričom poukazuje predovšetkým na rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. IVObdo/2/2020 (ďalej len „rozhodnutie veľkého senátu“), ktorým uznesením sa podľa dovolateľa veľký senát vyjadril k otázke možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa a s tým spojeného prelomenia zásady *nemo plus iuris*“. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu došlo podľa dovolacieho súdu k ustáleniu rozhodovacej praxe v otázke prelomenia zásady „*nemo plus iuris*“ a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa (na toto rozhodnutie sa v podstatnom odvoláva aj sťažovateľ v podanom dovolaní).

28. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že na predmetné rozhodnutie veľkého senátu už medzičasom nadviazal najvyšší súd rozhodnutiami sp. zn. 8Cdo/278/2019, 7Cdo/174/2020, a túto líniu sleduje najvyšší súd i v preskúmvanej veci, preto pokiaľ odvolací súd založil svoje rozhodnutie v dovolateľom nastolenej právnej otázke na zhodnom právnom názore, podľa ktorého ochrana žalobkyne ako vlastníčky sporných nehnuteľností (vrátane tej, ktorej vlastníctva sa domáha i sťažovateľ) je zaručovaná zásadou „*nikto nemôže previesť viac práv, než má sám*“ bez možnosti jej prelomenia ochranou dobrej viery sťažovateľa ako nadobúdateľa spornej parcely (za situácie, keď nešlo ani o jeden z taxatívne vymedzených prípadov, ktoré zákon v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje), treba zastávať názor, že jeho rozhodnutie spočíva v správnom právnom posúdení veci.

29. Obrana sťažovateľa založená na tvrdení, že v uznesení veľkého senátu (bod 58) najvyšší súd pripúšťa výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka, a to v prípadoch, keď zákon, prípadne konkrétne okolnosti prípadu uprednostňujú ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňujú prelomenie zásady *nemo plus iuris*, medzi ktoré výnimky patrí aj situácia, keď osoba nadobudne vlastníctvo na základe právoplatného rozhodnutia alebo zmluvy, následne prevedie vlastníctvo na tretiu osobu a po prevode vlastníctva dôjde k zrušeniu rozhodnutia alebo k ukončeniu pôvodnej zmluvy (odstúpenie od zmluvy, rozvázacia podmienka alebo dovolanie sa neplatnosti), čím vlastnícke právo tretej osoby (nového vlastníka), ktorá dobromyseľne nadobudla vlastníctvo, nie je dotknuté týmto zrušením rozhodnutia alebo zmluvy týkajúcej sa len pôvodného vlastníka, keďže v čase prevodu vlastníckeho práva bol predávajúcim vlastníkom, a teda bol oprávnený predmet prevodu previesť (bod 74 a nasl. uznesenia veľkého senátu), je podľa napadnutého rozsudku najvyššieho súdu len nepriliehavým vyňatím z kontextu daného rozhodnutia a na súdený prípad nedopadá.

30. Najvyšší súd poukazuje na to, že z rozhodnutia veľkého senátu jednoznačne vyplýva, že dobrá viera nadobúdateľa, že hnutel'nú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje (pozri § 486 Občianskeho zákonníka, § 446 Obchodného zákonníka, § 93 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, § 19 ods. 3 zákona o cenných papieroch a § 61 Exekučného poriadku), čo sa na danú vec nevzťahuje. V iných prípadoch právna úprava *de lege lata* nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. A pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, táto bola vyňatá a neprípustne (bez skutkovej súvislosti) prispôbená na danú vec z priznanej výnimky zo zásady *nemo plus iuris* odprezentovanej v náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 65/2019 z 26. januára 2021.

31. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa nezakladá na nesprávnom právnom posúdení veci, preto jeho nedôvodné dovolanie zamietol.

32. Z napadnutého rozsudku dovolacieho súdu možno vyvodíť, že najvyšší súd zamietnutie dovolania sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmvaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľa vo vzťahu k obom dovolacím dôvodom, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil a podporil aktuálnou judikatúrou súdnych autorít.

33. Ústavný súd považuje námietku sťažovateľa, že dovolací súd nezohľadnil individuálne okolnosti jeho prípadu a neodlíšil ho od ostatných žalovaných, za nedôvodnú, poukazujúc na koncept samotného odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom dovolací súd posudzoval dovolanie podané sťažovateľom oddelene od súčasne podaných dovolaní ostatných dovolateľov vo vzťahu k obom dovolacím dôvodom.

34. Ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o dovolaní podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (podobne II. ÚS 114/2021 a tam citovaná judikatúra).

35. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k zamietnutiu dovolania sťažovateľa, majú podľa názoru ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov ústavný súd považuje za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa jeho názoru nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľa.

36. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe

ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

37. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

38. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnopracovné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnopracovných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05, alebo IV. ÚS 326/07).

39. Keďže ústavný súd nedospel k záveru, že napadnutými rozsudkami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2024

Peter Molnár
predseda senátu